

DOT-VI-0210-2/3/16

NK...65.6.75...16

Pan
Andrzej Stanisławek
Przewodniczący
Senackiej Komisji Gospodarki
Narodowej i Innowacyjności

W nawiązaniu do wystąpienia Pana Przewodniczącego pismem z dnia 18 stycznia 2016 r. (znak: nr BPS/KGNI-042/003/16) w sprawie stanowiska Ministra Rozwoju (dalej – MR) wobec wniosków *de lege ferenda* Prezesa NIK przekazuję poniższe wyjaśnienia i stanowisko.

W pierwszej kolejności pragnę przekazać informację o regulacjach prawnych określających obowiązki wszelkich podmiotów, w tym przedsiębiorców, w zakresie szeroko rozumianego bezpieczeństwa związanego z funkcjonowaniem w Polsce sektora materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (dalej – MWC). W tym kontekście istotne są zwłaszcza regulacje dotyczące takich aspektów działalności sektora MWC, jak: wytwarzanie MWC, obrót handlowy tymi materiałami, przechowywanie, posiadanie i używanie MWC, przemieszczanie MWC między państwami UE oraz przewóz MWC na terenie RP. Wyrażam przekonanie, że będzie to przydatny materiał, ukazujący obszar zainteresowania Komisji w szerszym kontekście.

Obowiązujący system prawnej regulacji bezpieczeństwa w sektorze MWC we wskazanym wyżej zakresie obejmuje następujące akty prawne:

- Dyrektywa Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli MWC (dalej – dyrektywa 93/15/EWG) oraz powiązana z nią,
- Decyzja Komisji Europejskiej Nr 388/2004/WE z dnia 15 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu wewnątrzspółnotowego przemieszczania MWC (dalej – decyzja KE),
- Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2011 r. nr. 227 poz. 1367) wraz z 39. rozporządzeniami wykonawczymi,
- Ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1017) (dalej – ustawa koncesyjna) wraz z 22. rozporządzeniami wykonawczymi,
- Ustawa z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. z 2015 r. poz. 1100 i 1893) (dalej – ustawa o MWC) wraz z 19. rozporządzeniami wykonawczymi. Rządowy projekt ustawy nowelizującej ustawę o MWC w związku z implementacją nowych dyrektyw dotyczących wyrobów pirotechnicznych (2013/29/UE i 2014/58/UE) oraz MWC (2014/28/UE), jest obecnie przedmiotem prac parlamentarnych,
- Ustawa z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2012 r. Nr 144, poz. 1204, z późn. zm.) wraz z 1. rozporządzeniem wykonawczym;

- Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o *bronii i amunicji* (Dz. U. z 2012 poz. 576) wraz z 47 rozporządzeniami wykonawczymi,
- Ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o *ochronie osób i mienia* (Dz.U. z 2005 r. nr 145, poz. 1221, z późn. zm.) wraz z 10. rozporządzeniami wykonawczymi.

Wymienione akty prawne regulują – w odniesieniu do poszczególnych aspektów funkcjonowania sektora MWC w Polsce – wymagania wobec podmiotów mających dostęp do MWC, jak również obowiązki organów państwa w zakresie nadzoru nad sektorem MWC. Przedmiotowe regulacje wzajemnie się uzupełniają, tworząc zasadniczo spójny system bezpieczeństwa w obszarze MWC, pozwalający na kontrolę przez organy państwa działalności podmiotów mających styczność z MWC z tytułu wytwarzania i obrotu MWC, a także przechowywania, używania, przemieszczania między państwami UE oraz przewozu MWC na terenie RP.

Poniżej omówione zostały regulacje dotyczące poszczególnych aspektów funkcjonowania sektora MWC, pogrupowane w ramach sześciu głównych obszarów problemowych, ze wskazaniem ich wzajemnych powiązań.

1. System kontroli przewozu MWC na terenie RP w powiązaniu z wewnątrzspółnotową kontrolą przemieszczania tych materiałów na obszarze UE.

System kontroli ruchu MWC na terenie RP należy rozpatrywać w trzech aspektach:

- a) przemieszczania MWC między państwami UE,
- b) przewozu/transportu MWC na terenie RP,
- c) kontroli przemieszczania i przewozów MWC.

Na wstępie należy wyjaśnić, że pojęcie „przemieszczania” nie jest tożsame z pojęciem „przewozu/transportu”. Zgodnie z ustawą o MWC, przemieszczanie to każde rzeczywiste przekazanie MWC na obszarze państw UE i EFTA, oprócz przekazania w obrębie działania jednego przedsiębiorcy. Zgoda na przemieszczanie ma wymiar handlowy i dotyczy zmiany podmiotu będącego właścicielem MWC, w ramach której może nastąpić przewóz MWC objętych przemieszczaniem. Przemieszczanie MWC nie jest więc tożsame z fizycznym ich ruchem, czyli przewozem tych materiałów.

Natomiast zgodnie z ustawą o *przewozie towarów niebezpiecznych*, przewóz to każde przemieszczenie towarów niebezpiecznych pojazdem po drodze publicznej lub po innych drogach ogólnodostępnych, z uwzględnieniem postojów wymaganych podczas tego przewozu oraz czynności związanych z tym przewozem.

Będąca w gestii MR ustawa o MWC oraz rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 czerwca 2005 r. w *sprawie wniosku o wydanie zgody na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego* (Dz.U. z 2005r. Nr 129, poz. 1081) implementowały do polskiego prawa dyrektywę 93/15/EWG, która w swojej preambule stwierdza, iż *jeśli chodzi o bezpieczeństwo, zasady dotyczące transportu materiałów wybuchowych ujęte są w międzynarodowych konwencjach i umowach; na szczeblu międzynarodowym istnieją zalecenia Narodów Zjednoczonych dotyczące transportu/przewozu towarów niebezpiecznych, których zakres przekracza ramy Wspólnoty; w związku z tym niniejsza dyrektywa nie dotyczy zasad transportu.*

Tak więc, zarówno dyrektywa 93/15/EWG, jak i wdrażająca ją ustawa o MWC odnoszą się tylko do przemieszczania MWC między państwami UE i EFTA, a nie do ich przewozu na terytorium RP. Ustanowienie obowiązku zgód na przemieszczanie jest swego rodzaju systemem informowania się wzajemnie państw o wiarygodności podmiotów uczestniczących w przemieszczaniu MWC. Ponieważ ustawa skierowana jest do przedsiębiorców, to zgodnie z art. 24 ustawy o MWC przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wymaga uzyskania przez odbiorcę zgody ministra właściwego do spraw gospodarki.

Należy podkreślić, iż zgoda udzielona na przemieszczanie MWC dotyczy tylko ruchu tych materiałów pomiędzy państwami UE i EFTA i obejmuje okres jednego roku. Ruch MWC na obszarze RP w ramach działalności gospodarczej nie stanowi przemieszczania w rozumieniu dyrektywy 93/15/EWG i tym samym nie wymaga uzyskania zgody ministra właściwego do spraw gospodarki.

Ze wskazanego wyżej powodu realizacja przewozów MWC nie jest i nie powinna być regulowana w ustawie o MWC lecz stanowi materię określoną w ustawie o *przewozie towarów niebezpiecznych*. W ramach administracji rządowej właściwym organem w tym zakresie jest obecnie Minister Infrastruktury i Budownictwa.

Kwestia przewozu towarów niebezpiecznych (w tym MWC) na terytorium RP podlega wymogom:

- umowy ADR – przy przewozie drogowym,
- umowy RID – przy przewozie koleją,
- umowy ADN – przy przewozie żeglugą śródlądową.

W ustawie o *przewozie towarów niebezpiecznych* stwierdza się, że przedsiębiorca oraz inny podmiot gospodarczy wykonujący przewóz towarów niebezpiecznych (w tym materiałów wybuchowych) lub związany z tym załadunek lub wyładunek tych towarów obowiązany jest prowadzić nadzór wewnętrzny nad tymi czynnościami. W tym celu, zgodnie z art. 21 ustawy musi wyznaczyć na swój koszt doradcę do spraw bezpieczeństwa w transporcie materiałów niebezpiecznych. W ustawie określono zadania i wymagania dotyczące doradcy oraz wymogi dotyczące kwalifikacji kierowcy, oznakowania pojazdu i opakowań MWC w zależności od klasy przewożonego towaru. Podobne rozwiązania są stosowane przy przewozie MWC koleją lub żeglugą śródlądową.

Należy dodać, iż transport materiałów wybuchowych wysyłany z obszarów i obiektów podlegających obowiązkowej ochronie, zgodnie z przepisem art. 2 ustawy o *ochronie osób i mienia*, kwalifikowany jest jako transport podlegający obowiązkowej ochronie w przypadku, gdy te obszary i obiekty znajdują się w ewidencji prowadzonej przez właściwego wojewodę. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 7 wspomnianej ustawy, w oparciu o szczegółowe wymagania należy sporządzić i uzgodnić z komendantem wojewódzkim policji, właściwym ze względu na miejsce rozpoczęcia transportu plan ochrony tego transportu.

2. Reglamentowanie dostępu podmiotów do działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu, obrocie, przechowywaniu i używaniu MWC

Warunki realizacji obrotu (transakcje kupno/sprzedaż) MWC określone są w ustawie o MWC oraz w ustawie koncesyjnej. Zgodnie z przepisami art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy koncesyjnej wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym wymaga uzyskania koncesji ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Uzyskanie takiej koncesji jest obwarowane koniecznością spełnienia przez zainteresowanego przedsiębiorcę określonych warunków.

Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy koncesyjnej, podlega kontroli, którą sprawuje minister właściwy do spraw gospodarki w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi i amunicją, wytwarzania broni, z wyłączeniem rusznikarzy, oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także w zakresie ich przechowywania i ewidencjonowania.

Poza ministrem właściwym do spraw gospodarki, czynności kontrolne wobec przedsiębiorców prowadzących wspomnianą działalność wykonuje organ koncesyjny (MSWiA) oraz inne organy państwowe (Policja, Straż, Inspekcja Pracy) w zakresie swoich kompetencji i upoważnień ustawowych.

Należy dodać, że obok przepisów ustawy o MWC oraz ustawy koncesyjnej, w obrocie prawnym znajduje się łącznie 41. rozporządzeń, które szczegółowo dookreślają kwestie związane z bezpieczeństwem używania MWC.

3. Ewidencjonowanie transakcji sprzedaży i kupna MWC

Istotnym rozporządzeniem regulującym kontrolę obrotu MWC jest – wydane w oparciu o art. 30 ust. 5 ustawy koncesyjnej – rozporządzenie Ministra Gospodarki i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 marca 2013 r. w sprawie sprzedaży materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz kontroli przestrzegania warunków sprzedaży (Dz. U. z 2013 r. poz.343). Z przepisów rozporządzenia wynika, iż przedsiębiorca, który sprzedał materiały wybuchowe uprawnionym podmiotom musi przekazać, w terminie pięciu dni od dnia ich sprzedaży, informację o dokonanej transakcji, w formie pisemnej lub za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, organowi, który wydał dokument uprawniający do ich nabycia (MSWiA albo wojewoda lub dyrektor okręgowego urzędu górniczego) za pośrednictwem komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na miejsce wykonywania działalności gospodarczej przez nabywcę MWC, a w przypadku gdy nabywcą jest jednostka naukowa - za pośrednictwem komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na siedzibę tej jednostki.

W związku z tym, iż MWC przeznaczone do obrotu podlegają ewidencjonowaniu, przedsiębiorca wykonujący obrót tymi materiałami jest obowiązany prowadzić ewidencję zawartych transakcji. Dokonując kontroli organ kontrolujący sprawdza u przedsiębiorcy dokumentację sprzedaży wraz z dokumentami uprawniającymi do nabycia MWC w zakresie, jakim tych uprawnień udzielono (koncesja lub pozwolenie).

4. Oznakowanie MWC zapewniające pełną identyfikację i identyfikowalność

Zgodnie z ustawą koncesyjną oraz rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 2 listopada 2012r. w sprawie jednoznacznego oznaczania MWC, oznaczania obiektów produkcyjnych oraz rejestru oznaczeń (Dz. U. z 2012 r. poz. 1231), do oznaczenia MWC – polegającego na zamieszczeniu na nich nazwy producenta, alfanumerycznego kodu oraz oznaczenia do odczytu elektronicznego – zobowiązani są przedsiębiorcy wytwarzający, wprowadzający do obrotu lub oddający do użytku te materiały. Wspomniane przepisy umożliwiają identyfikację MWC oraz stwarzają warunki do śledzenia ruchu MWC, poczynając od miejsca ich wytworzenia, wprowadzenia do obrotu lub oddania do użytku, a kończąc na ostatecznym użytkowniku. Stworzenie i prowadzenie przez przedsiębiorców jednolitego systemu oznaczania ma wspierać organy ścigania w ustaleniu pochodzenia MWC. Dodatkowo, na przedsiębiorcę, który wytwarza MWC nałożono obowiązek prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń MWC wraz z gromadzeniem informacji niezbędnych do jego identyfikacji oraz do ustalenia lokalizacji MWC.

5. Procedury oceny zgodności MWC z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa dokonywane przez jednostki notyfikowane

Jak wynika z ustawy o MWC (art. 42), MWC należy zaprojektować oraz wykonać w taki sposób, aby w okresie ich używania, w normalnych warunkach stwarzały jak najmniejsze zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska. Zgodnie z ustawą o MWC, przed wprowadzeniem tych materiałów do obrotu tzw. jednostki notyfikowane (laboratoria upoważnione przez Polskie Centrum Akredytacyjne – notyfikowane w Komisji Europejskiej) powinny przeprowadzić tzw. ocenę zgodności MWC z wymaganiami bezpieczeństwa, przy zastosowaniu odpowiednich procedur badania zgodności, ujętych w formie ośmiu modułów (oznaczonych literami od A do H). Dokonywany przez producenta dobór tych modułów do konkretnej kategorii wyrobów jest podyktowany jedną z podstawowych zasad ujętych w dyrektywach tzw. Nowego Podejścia UE, które nakazują zapewnić bezpieczeństwo wyrobów, nie nakładając przy tym na przedsiębiorców nadmiernych i niepotrzebnych obciążeń. Jednakże MWC, jako produkty szczególnie

niebezpieczne, muszą podlegać procedurom badań wymagającym udziału niezależnych podmiotów czyli jednostek notyfikowanych. MWC spełniające zasadnicze wymagania i oznakowane CE mogą być wprowadzone do obrotu na wewnątrzspółnotowym rynku UE (w tym rynku RP).

6. Sankcje karne i pieniężne za nieuprawnione używanie MWC.

W obowiązujących przepisach ustawy o MWC sankcje karne dotyczą przemieszczania MWC bez wymaganej zgody (kara od 1 roku do 3 lat) oraz udaremniania lub utrudniania przeprowadzenia kontroli w zakresie przechowywania, posiadania, używania lub przemieszczania tych materiałów (kara grzywny).

Planuje się, że w kwietniu 2016 r. wejdzie w życie znowelizowana ustawa o MWC oraz powiązana z nią ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, które obecnie są przedmiotem prac parlamentarnych. Obie ustawy implementują do polskiego porządku prawnego dyrektywy Nowego Podejścia UE, które – m.in. w zakresie wyrobów pirotechnicznych (dyrektywy 2013/29/UE i 2014/58/UE) oraz MWC (dyrektywa 2014/28/UE) – kładą nacisk na kwestie szeroko rozumianego bezpieczeństwa obywateli, mienia i środowiska. W nowelizacji ustawy o MWC wątek przepisów karnych został znacząco rozszerzony o kwestie związane z penalizacją stosowania MWC niezgodnych z wymaganiami bezpieczeństwa. Dodatkowo doprecyzowano przepisy karne sankcjonujące brak odpowiednich zezwoleń na nabywanie, przechowywanie, używanie oraz przemieszczanie MWC. Do przepisów karnych oraz kar pieniężnych dodano także kwestie związane z nierespektowaniem wymagań związanych z wytwarzaniem materiałów wybuchowych metodą *in situ* (MWC wytworzone w miejscu ich użycia).

Ponadto kodeks karny zawiera przepisy o odpowiedzialności za naruszenia związane z wykorzystywaniem materiałów wybuchowych (np. art. 148, 163 i 171).

Z przedstawionych wyżej informacji wynika, że już obecnie system przepisów zmierzających do zapewnienia szeroko rozumianego bezpieczeństwa wytwarzania, obrotu, przewozu i używania MWC jest bardzo rozbudowany zaś poszczególne elementy tego systemu są ze sobą powiązane i wzajemnie się uzupełniają. Do ich przestrzegania zobowiązany jest każdy podmiot wchodzący w posiadanie MWC. Świadczy o przywiązywanej wadze do kwestii związanych z bezpieczeństwem MWC.

Mając na uwadze przedstawiony wyżej system obowiązków prawnych spoczywających na przedsiębiorcach mających dostęp do MWC, przedstawiam stanowisko Ministra Rozwoju w stosunku do wniosków *de lege ferenda* Prezesa NIK.

Postulat 1. „wprowadzenie do ... ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r o materiałach wybuchowych do użytku cywilnego ... regulacji pozwalającej na to aby w sprawach ... pozwoleń ... możliwe było wydawanie decyzji bez konieczności sporządzania uzasadnienia faktycznego .... Poprzez stworzenie możliwości zastosowania art. 107 §5 kpa.”

Stanowisko Ministra Rozwoju.

Możliwość realizacji przedmiotowego postulatu – w oparciu o art. 107 § 5 kpa – budzi wątpliwości prawne. Przywołany przepis daje możliwość odstąpienia od uzasadnienia w przypadku decyzji odmownej m.in. ze względu „na interes bezpieczeństwa państwa lub porządku publicznego”. Natomiast ustawa koncesyjna wśród powodów odmowy udzielenia koncesji wskazuje (art. 16 ust. 1 pkt 1) „zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa państwa albo porządku publicznego”, zaś ustawa o MWC stanowi, iż pozwolenia można odmówić (art. 17 ust. 1 pkt 2) ze względu na „zagrożenie dla obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska”. Przytoczone przyczyny odmowy udzielenia koncesji lub pozwolenia ujmują problem szerzej niż to

czyni art. 107 § 5 kpa. Aktualnie MR analizuje prawne możliwości uwzględnienia przedmiotowego postulatu w przepisach prawa.

Postulat 2. „uzupełnienie art. 79 ust 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej o przepis ..... w wyniku tej zmiany kontrola tej działalności nie będzie wymagała uprzedniego zawiadomienia o planowanej kontroli.”

Stanowisko Ministra Rozwoju.

MR rozpoznał, jak przedmiotowy problem jest uregulowany w innych państwach UE i stwierdził, iż w większości państw UE nie ma obowiązku wcześniejszego powiadomienia o zamiarze kontroli przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w obszarze materiałów wybuchowych, broni oraz amunicji przeznaczonych do użytku cywilnego.

Uwzględniając powyższe MR nie widzi przeszkód do rozszerzenia art. 79 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w celu stworzenia możliwości przeprowadzania kontroli przedsiębiorców działających w oparciu o udzielone im pozwolenia i koncesje oraz kontroli podmiotów, które realizują ochronę transportów materiałów wybuchowych z wykorzystaniem SUFO bez uprzedniego powiadomienia o zamiarze takiej kontroli. Przedmiotowy postulat zostanie uwzględniony przy najbliższej nowelizacji ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Postulat 3. „rozszerzenie listy podmiotów, które Minister Gospodarki obowiązany jest informować o wydanych zgodach na przemieszczanie MWC... Komendantów wojewódzkich Policji, Państwowej Straży Pożarnej oraz Wojewódzkich Inspektorów Transportu Drogowego.”

Stanowisko Ministra Rozwoju

Mając na uwadze wyjaśnienia przedstawione w pierwszej części niniejszego pisma, dotyczące różnicy pomiędzy przemieszczaniem oraz przewozem/transportem MWC, wdrożenie zapisu do ustawy o MWC o informowaniu przez MR innych organów właściwych ze względu na przebieg trasy przewozu MWC wydaje się nieuzasadnione. W przypadku przemieszczania MWC istotne jest bowiem jedynie określenie miejsca wyjazdu i miejsca przybycia MWC oraz punktów wyjazdu i wjazdu do państw UE (punktów przekroczenia granicy). Zgodnie z wymaganiami dyrektyw UE obowiązek podania informacji w tym zakresie został uwzględniony w noweli ustawy o MWC.

Odnosząc się natomiast do aspektu informowania innych organów o wydaniu zgody na przemieszczanie MWC, minister właściwy ds. gospodarki, zgodnie z art. 24 pkt. 2a ustawy o MWC, przekazuje każdorazowo kopię zgody Komendantowi Głównemu Straży Granicznej w przypadku przemieszczania MWC przez granicę państwową.

Jednocześnie pragnę poinformować, że projekt ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych wraz z aktami wykonawczymi był w 2011 r. przedmiotem prac Sejmu. Projekt ten przewidywał obowiązek zgłaszania przewozu towarów niebezpiecznych wraz ze wskazaniem przewidywanej trasy przewozu MWC oraz podaniem szeregu innych informacji związanych z planowanym przewozem trasą przewozu Głównemu Inspektorowi Inspekcji Transportu Drogowego, Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego oraz Dyrektorowi Urzędu Żeglugi Śródlądowej. Ponadto minister właściwy ds. transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym ds. wewnętrznych mieli przygotować projekt rozporządzenia określający: wykaz towarów niebezpiecznych, których przewóz podlega obowiązkowi zgłoszenia, uwzględniając szczególne zagrożenia związane z tym przewozem oraz formę zgłoszenia i wzór formularza zgłoszenia. Ostatecznie powyższe wymagania nie zostały uwzględnione w ustawie.

Mając powyższe na uwadze, wydaje się, że właściwym miejscem do ewentualnego wprowadzenia obowiązku zgłaszania/informowania odpowiednich organów państwa o planowanej trasie przewozu MWC jest ustawa o przewozie towarów niebezpiecznych.

Stanowisko to podziela także Komendant Główny Policji o czym MR został powiadomiony odrębnym pismem.

Postulat 4. „uzupełnienie art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r o materiałach wybuchowych do użytku cywilnego o przepis pozwalający wojewodzie na określenia w wydawanym pozwoleniu warunków szczególnych prowadzenia działalności z wykorzystaniem MWC.”

Stanowisko Ministra Rozwoju

MR nie widzi przeszkód merytorycznych do realizacji przedmiotowego postulatu. Jednakże jak wynika to z zasad legislacyjnych wytyczne co do zakresu swobody ustalania przez wojewodę warunków prowadzenia działalności muszą zostać określone w ustawie. Będzie to złożone zagadnienie z uwagi na ustalenie czynników jakie będą miały być uwzględniane przez wojewodę. Kwestia uzupełnienia art. 15 ust. 1 ustawy o MWC we wskazanym w postulacie zakresie wymaga skonsultowania z MSWiA, jako organem nadzorującym działalność wojewodów oraz Wyższym Urzędem Górniczym, nadzorującym działalność okręgowych urzędów górniczych. Po uzyskaniu stanowiska MSWiA oraz WUG, Minister Rozwoju podejmie działania legislacyjne mające na celu rozszerzenie treści art. 15 ust. 1 ustawy o MWC w postulowanym zakresie. Stosowane zmiany w ustawie o MWC zostaną wprowadzone przy najbliższej nowelizacji tej ustawy.

Postulat 5. “...zapewnienie nowelizacji § 9 rozporządzenia MG z dnia 8 listopada 2002 r. w sprawie wymagań, jakim powinien odpowiadać plan postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego, tak aby umożliwić Policji w procesie uzgodnień (planu).”

Stanowisko Ministra Rozwoju

W obowiązującym rozporządzeniu MG z dnia 8 listopada 2002 r. w sprawie wymagań, jakim powinien odpowiadać plan postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego w § 9 jest mowa, iż plan postępowania sporządza przedsiębiorca w uzgodnieniu z komendantem powiatowym Państwowej Straży Pożarnej lub w przypadku, gdy organem założycielskim przedsiębiorcy jest Minister Obrony Narodowej – z szefem terytorialnej delegatury Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej. W ust. 2 jest mowa o tym, iż przedsiębiorca przekazuje plan do wiadomości właściwemu terytorialnie komendantowi powiatowemu Policji.

Dotychczasowe zasady opracowania i zatwierdzania przedmiotowych planów nie przewidują udziału w tym procesie Policji. Z uwagi na fakt, iż każda formacja ratownicza ma swoje procedury, z których korzysta w przypadku działań ratowniczych, brak korelacji tych działań pomiędzy służbami i braku w nich Policji utrudniałby sprawne prowadzenie akcji ratowniczych.

W tej sprawie wyprzedzająco wystąpiono o stanowisko Komendanta Głównego Policji, który uznał, że Policja jako formacja utworzona w celu ochrony bezpieczeństwa ludzi oraz utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego, powinna uczestniczyć w tworzeniu planów postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego.

Postulat 6. „...ujednoczenie informacji o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego zawartych w pozwoleniach i informacjach o sprzedaży MWC..., aby możliwa była szybka weryfikacja prawidłowości dokonanych transakcji przez organy do tego upoważnione.”

Stanowisko Ministra Rozwoju

MR nie widzi przeszkód w doprecyzowaniu przepisów dotyczących sposobu prowadzenia ewidencji wydawanych przez wojewodów pozwoleń na nabywanie, przechowywanie i używanie MWC, z których część prowadzi wspomnianą ewidencję w formie papierowej, a część w formie elektronicznej. Wymagać to będzie zmiany przepisów rozporządzenia MG i MSW z dnia 6 marca

2013 r w sprawie sprzedaży materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz kontroli warunków sprzedaży. Wprowadzenie postulowanej zmiany ułatwi działania kontrolne w sektorze MWC.

Ponieważ kwestia dotyczy prowadzonej w urzędach wojewodów ewidencji, zmiany w tym zakresie wymagają konsultacji z wojewodami.

Aktualnie procedowana w parlamencie nowelizacja ustawy o MWC jest związana z implementacją dyrektyw 2013/29/UE, 2014/28/UE oraz 2014/58/UE. Biorąc pod uwagę fakt, iż ustawa implementująca wspomniane dyrektywy stanowi materię bardzo złożoną w sensie merytorycznym i prawnym, wprowadzenie dodatkowych wątków problemowych, np. związanych z realizacją przedmiotowych postulatów, mogłoby skomplikować prace legislacyjne związane z implementacją prawa UE.

Natomiast po zakończeniu działań legislacyjnych związanych z nowelizacją ustawy o MWC, w tym wydaniem związanych z tym aktów wykonawczych, MR w końcu II kwartału 2016 r. podejmie działania zmierzające do odpowiedniego uwzględnienia powyższego postulatów w przepisach prawa.

~~MINISTER~~
i. in.
~~Tadeusz Kościński~~
~~PODSEKRETARZ STANU~~